

Öreg Varjas

Röplabda edzés után

futánk a Körút sarkán, betódulni a Bandliba estefelé,
 a sörözőbe, ahol ugyan a kisVarjas pörgeti ujjait
 egy fogoly nutria játékszerének tetsző pianinón,
 de Ő, az öregVarjas, a kikopott cigányzenész,
 mint tollatlan holló a sarokban csipegeti vacsoráját,
 és feléje sandít minden asztal, fogatkozóban
 minden emberi türelem, hogy helyette pampognak már a szájak,
 sürgetvén a komótos táplálkozást — és kitör:
 Ő-reg-Var-jas! Ő-reg-Varjas! Ő-reg-Varjas!
 Nincs tapasztalásom, ti holtak és elevenek,
 nincs tapasztalásom hasonló, midőn
 kis ételhordóját hirtelen az abroszra csapva
 fölpattan, s mint maga a nagyságos Győzelem,
 Szamothrakei Niké, „soha-soha már! Odavan a virágos nyár!”
 a halál fülcimpáján félkézzel függeszkedő,
 röpül, rohan az asztalsorok között, „soha-soha már!”
 térdre-könyökre bukik — és rekedt hang,
 és immár hason csúszva „odavan a virágos nyár...”
 Edith Piaf, te, Franciaország pacsirtája, madmoazell!
 Michel Becaud úr, nézz a szemébe pódiumról vagy föld alól!
 Álla már a szutykos padlót veretve,
 vaj-sárga arccal kinyúlva immár,
 a legnagyobb énekművész, aki nekem hallatta magát —
 „so-ha-már-so-ha-már...”

Péter Rózsa professzor-asszony

A vámosok a koffert fölnyitották, megnézték belvilágát,
 lezárták — azután tisztelegtek.

Talán legenda, te, nőnek csúnyácska, embernek aranyos.
 Bocsáss meg Rózsi néni, aki ma már igazolni, cáfolni sem tudod,
 hogy a vámosok a koffert fölnyitották, megnézték belvilágát...

A külvilágból, kongresszusról jövet,
 talán legenda, te, nőnek csúnyácska, embernek aranyos,
 bőröndnyi óvszert találtak benne ott, a vámosok,
 lezárták, azután tisztelegtek, a vámosok.

Kedves professzor-asszony, a lány-tanítványoknak
 — talán legenda? —: a lány-tanítványoknak, hogy menten kiosztod:
 „most olyan idő járja, te óvd, kicsim, magadtól a kölköt!”
 Lezárták a koffert, azután tisztelegtek a határon ott,
 A vámosok lezárták, és tisztelegtek ott.

Halál elő!, te nőnek csúnyácska, embernek aranyos,
kedves tanítványodnak Kossuth-díjadból veszel öröklakást,
Rózsikám, akkor, tenné-e még valaki e hazában most?
s ha ki fiad-leányod, tanítványod, ki akkor élt
gondol-e még úgy néha-néha rád, te embernek aranyos?
A koffert lezárták, a feketét, és tisztelegtek a vámosok.

A nagy halász-vadász Mester

Weöres Sándornak

*Minden világok kalózkapitánya — héj!
Noék bárkája törött árbocán
fél kezettel a sudárba fogódzva
másik kezed a duzzadt vitorlán
elszakadva a tengernyi vízen
imbolygó hajótesttől
világszél röptetten
vadászni csillagközi szarvasállatot
csak röpülsz fölfelé — héj!
Vitorla hasad — s el-tova
és te egy úrbeli nagy karón
mely mint legallyazott világfa
vele pörögsz-forogsz
vele zuhansz lefelé — a tengerre csattan
süllyed lassan az áramlatos mélybe
s megáll egy atlantiszi főtér kellős közepén
hol templom van s éppen cápa-körmenet
egy kört jársz ott a cápa-pappal
s már a vízikutyák a füttyödre uszolnak
s már üldözöd velük a tenger-bolygó bálnát
— mondjuk fehér púpút Moby Dick úkapját
minden világok kalózkapitánya — héj!*